

ΤΟΛΜΗΡΑ ΚΑΙ ΘΑΡΡΕΤΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΤΗΣ ΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

4 μήνες μετά τις εκλογές τις 25ης Γενάρη και τη μεγάλη πολιτική ανατροπή έχουν ήδη φανεί τα όρια της τακτικής της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ. Οι διαρκείς υποχωρήσεις απέναντι στους εκβιασμούς των δανειστών και η αποδοχή βασικών όρων της μνημονιακής πολιτικής σημαίνουν ότι έχουν ήδη ξεχαστεί και οι «κόκκινες γραμμές» και το «Πρόγραμμα της ΔΕΘ». Το γεγονός ότι οι δανειστές, η ΕΕ και το ΔΝΤ, διεκδικώντας την πλήρη ταπείνωση της ελληνικής κοινωνίας, σκληραίνουν τη στάση τους δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχάσουμε ότι η ελληνική κυβέρνηση με τις «47 σελίδες» έχει ήδη προτείνει το δικό της μνημόνιο, σε σύγκρουση με την προσδοκία των εργαζομένων, των νέων και των λαϊκών στρωμάτων να μπει ένα τέλος στο φαύλο κύκλο της λιτότητας, της ύφεσης, της ανεργίας, της καταστροφής του παραγωγικού ιστού της χώρας.

Η υποχωρητικότητα με την οποία η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αντιμετωπίζει τους δανειστές δεν ανοίγει μόνο το δρόμο για συνέχιση της μνημονιακής πολιτικής. Εμπεδώνει στις λαϊκές τάξεις την αντίληψη ότι ακόμη και με την Αριστερά στην κυβέρνηση τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει. Αυτό θα ταυτίσει την Αριστερά με τη λιτότητα και τις αντιλαϊκές επιλογές, θα φέρει αποκαρδίωση στο λαό και παλινόρθωση των συστημικών και μνημονιακών δυνάμεων, θα επιτρέψει την εκ νέου σταθεροποίηση του συσχετισμού δυνάμεων προς όφελος του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου, θα δώσει περιθώριο στους φασίστες να σηκώσουν ξανά κεφάλι.

Είναι σήμερα επιτακτικό, προτού παγιωθεί η αντίληψη ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει, να υπάρξει πολιτική και κινηματική απάντηση που να καταγγέλλει τους εκβιασμούς και την υποχωρητικότητα, υψώνοντας τείχος αντίστασης και στον εκβιασμό των δανειστών και στην προοπτική νέας μνημονιακής συμφωνίας, αλλά και να λέει ότι μπορεί να υπάρξει σήμερα άλλος δρόμος για την αναγκαία ρήξη: με διακοπή των διαπραγματεύσεων, με παύση πληρωμών στο χρέος, με δημόσιο έλεγχο της κεντρικής τράπεζας και του τραπεζικού συστήματος, με συνεχείς «μονομερείς ενέργειες» υπέρ των λαϊκών συμφερόντων (κατάργηση

ιδιωτικοποιήσεων, πλήρης αποκατάσταση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, αύξηση δημόσιων δαπανών, προσλήψεις), χωρίς κανένα φόβο για την αναπόφευκτη έξοδο από τον ευρώ και συνολικά το θεσμικό πλαίσιο της ΕΕ. Η ταπείνωση δεν είναι μονόδρομος. Η ρήξη είναι ακόμη εφικτή!

Όμως, απέναντι στη δεξιά στροφή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ μικρό αποτέλεσμα θα έχει μια πολεμική που γίνεται απλώς με όρους «αποκάλυψης», ώστε «να μην έχει αυταπάτες ο λαός» ή που μένει απλώς στο επίπεδο του «εμείς τα λέγαμε, αλλά δεν μας ακούγατε», όπως διαλέγουν το ΚΚΕ και μερίδα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Η κριτική και η καταγγελία πρέπει να γίνουν από την σκοπιά του «παράθυρου ιστορικής ευκαιρίας» που άνοιξε ο εργατικός και λαϊκός ξεσηκωμός των προηγούμενων ετών, της αναγκαιότητας αλλά και της δυνατότητας να ανοίξει ένας άλλος δρόμος σε ρήξη με χρέος και ευρώ, της ελπίδας των εργατικών και λαϊκών μαζών που δεν πρέπει να διαψευστεί.

Είμαστε σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Η τακτική της κυβέρνησης, αποτέλεσμα του βαθιά ριζωμένου ευρωπαϊσμού και κυβερνητισμού της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ οδηγεί στην υποχώρηση, τον ταπεινωτικό συμβιβασμό, τη διάψευση της ελπίδας του λαού. Η αντικαπιταλιστική και αντι-ΕΕ Αριστερά δεν κάνει αυτοκριτική ούτε κοιτάζει τις προκλήσεις κατάματα και δεν αντιπροτείνει εναλλακτική λύση με βάση την αναγκαία «τεχνική της ρήξης». Οι αριστερές φωνές στο ΣΥΡΙΖΑ, εγκλωβισμένες στη λογική της εσωκομματικής πάλης και μόνο, επικεντρώνουν στο συσχετισμό στα όργανα και όχι στην ανοιχτή και δημόσια πάλη μέσα στο λαό για να μην περάσει η αντιλαϊκή νέα μνημονιακή συμφωνία που μεθοδεύεται. Περισσότερο παρά ποτέ, χρειαζόμαστε μια άλλη κατεύθυνση που να δοκιμάζει το συντονισμό όλων των αγωνιστών δυνάμεων της Αριστεράς και του μαζικού κινήματος στην πάλη για την αναγκαία και εφικτή ρήξη.

Πρέπει να αναμετρηθούμε, τολμηρά και θαρρετά, με την αλήθεια ότι το σημερινό τοπίο της Αριστεράς, σε όλες τις παραλλαγές της, είναι εκρηκτικά αναντίστοιχο με τις λαϊκές προσδοκίες και τις μεγάλες δυνατότητες της εποχής μας. Είναι ένα τοπίο που εγγυάται μόνο τη διάψευση και την ήττα.

Δεν πάει άλλο με τη λογική του ευρωπαϊσμού και της πλήρους αποδοχής της «νομιμότητας» εθνικής και ευρωπαϊκής, γιατί δεν ανοίγουν δρόμοι ρήξης και δεν προετοιμάζεται ο λαός για τις μεγάλες μάχες που απαιτούνται για να ξεφύγουμε από το μνημονιακό φαύλο κύκλο. Η μακρόχρονη ρεφορμιστική ηγεμονία στον ιστορικό κορμό της Αριστεράς, είτε στη μορφή του «σοβιετικού μαρξισμού» είτε στην εκδοχή του δεξιού ευρωκομμουνισμού και η συνακόλουθη απουσία του πυρήνα μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής δεν επιτρέπει την όξυνση των αντιφάσεων, δεν αντιπαλεύει την αποτυπωμένη στο κράτος στρατηγική, δεν αμφισβητεί το μακροπρόθεσμο καπιταλιστικό συμφέρον και έτσι αδυνατεί να δώσει προοπτική στη λαϊκή δυναμική που ήρθε στο προσκήνιο με τον εξεγερσιακό κύκλο της περιόδου 2010-12.

Αλλά και δεν πάει άλλο με έναν αυτάρεσκο αριστερισμό που απλώς επικαλείται έναν φαντασιακό «Οκτώβρη» ως άλλοθι για να μην σκεφτεί τι σημαίνει σήμερα πραγματικά επαναστατική στρατηγική που να εκμεταλλεύεται τα ρήγματα που υπάρχουν, που δεν στοχάζεται τους όρους για μια στρατηγική που με πυρήνα το μεταβατικό πρόγραμμα και τη ρήξη με χρέος, ευρώ και ΕΕ θα μπορούσε να συνδυάζει την κυβέρνηση των εργαζομένων με ένα ρωμαλέο ταξικό λαϊκό κίνημα και τον πειραματισμό με σύγχρονες μορφές αυτοδιαχείρισης σε μια σύγχρονη εκδοχή δυαδικής εξουσίας που θα άνοιγε ιστορικά πρωτότυπες διαδικασίες σοσιαλιστικού μετασχηματισμού.

Γιατί ήρθε η ώρα και η ευρύτερη ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική Αριστερά να κάνει το δικό της απολογισμό και πρωτίστως τη δική της αυτοκριτική. Δεν είναι δυνατόν να έχουμε ζήσει τη μεγαλύτερη αποσταθεροποίηση της αστικής ηγεμονίας σε δυτικοευρωπαϊκή χώρα από την κρίση των δικτατοριών και μετά, η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά να έχει ματώσει μέσα στους αγώνες και τις μάχες, χωρίς όμως να κατορθώνει να χρωματίσει αυτή το λαϊκό ξεσηκωμό πολιτικά – αντίθετα, να βλέπει την εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ προς την κυβερνητική εξουσία ενώ αυτή παρέμεινε εκλογικά περιθωριακή – και παρ' όλα αυτά η λέξη αυτοκριτική να παραμένει άγνωστη στον πολιτικό της λόγο! Η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν μπόρεσε να δει ότι η συγκυρία των μνημονίων και του λαϊκού ξεσηκωμού αλλά και η κεντρικότητα του ζητήματος του χρέους και του ευρώ άνοιγε δρόμους για νέες διαιρέσεις αλλά και νέες ενότητες μέσα στην Αριστερά και έδινε ξεχωριστή επικαιρότητα στο αναγκαίο αριστερό ριζοσπαστικό μέτωπο. Δεν αναμετρήθηκε με το ερώτημα της εξουσίας και έμεινε στις αφετηρίες του μεταβατικού προγράμματος χωρίς να το κάνει πραγματική εναλλακτική αφήγηση για την κοινωνία. Δεν είχε ούτε αυτή, ούτε οι αριστερές τάσεις μέσα στα ρεφορμιστικά κόμματα, την ετοιμότητα έγκαιρα να συμβάλουν από κοινού σε ένα άλλο τοπίο στην Αριστερά, αφήνοντας στον κόσμο του αγώνα την επιλογή ανάμεσα στον δεξιό κυβερνητισμό και το φοβικό αριστερισμό.

Η θεωρητική οκνηρία, η αυταρέσκεια και η διαρκής προσπάθεια αυτοδικαίωσης μιας γραμμής που δεν

επικοινωνεί με την πραγματικότητα δεν είναι απόδειξη επαναστατικής συνέπειας, αλλά σύμπτωμα βαθιάς πολιτικής κρίσης ενός ολόκληρου ρεύματος. Ο πολιτικός χρόνος δεν είναι απεριόριστος και εάν η σημερινή κατάσταση συνεχιστεί στο τέλος απλώς θα κάνουμε απολογισμούς για ήττες και για χαμένες ευκαιρίες.

Την ευθύνη που μας αναλογεί για όλα αυτά την αναλαμβάνουμε. Ξέρουμε ότι υπήρξαμε μέρος του προβλήματος. Όμως, θέλουμε να δοκιμάσουμε να πάμε κόντρα σε αυτή την κατάσταση που μας κάνει όλους μέρος του προβλήματος και τμήμα της συνθήκης που απειλεί να οδηγήσει στο να χαθεί μια σημαντική ιστορική ευκαιρία. Θέλουμε να συζητήσουμε πάνω από όλα για το πώς θα υπάρξει στον τόπο μας εκείνη η Αριστερά του άλλου δρόμου που πραγματικά θα μπορεί να τροφοδοτήσει, μπολιάσει αλλά και εκπροσωπήσει τις δυναμικές που η ίδια η συγκυρία της κρίσης και ο λαϊκός ξεσηκωμός έβγαλαν στο προσκήνιο. Θέλουμε να συζητήσουμε κριτικά και αυτοκριτικά, να πειραματιστούμε με πολιτικές και κινηματικές πρακτικές, να βάλουμε πλάτη για μια άλλη κατάσταση μέσα στην Αριστερά.

Χρειαζόμαστε άλλη μετωπική πολιτική και άλλο συσχετισμό δύναμης μέσα στην Αριστερά. Χρειαζόμαστε το πλατύ και ανοιχτόκαρδο αριστερό ριζοσπαστικό μέτωπο όπου θα συναντηθούν όλες οι τάσεις και οι αναζητήσεις που σήμερα θέλουν τη ρήξη με χρέος και ευρώ. Μέτωπο του άλλου δρόμου και όχι απλώς του ιστορικού χώρου της επαναστατικής Αριστεράς. Μέτωπο της αναμέτρησης με το ερώτημα του προγράμματος και της στρατηγικής και όχι του εγκεφαλικού αριστερισμού και του αντικαπιταλιστικού βερμπαλισμού. Μέτωπο που να ξεκινά από τον αυτονόητο μετασχηματισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ από πολιτική συνεργασία σε ενιαία δημοκρατική μετωπική μορφή αλλά και να προσπαθήσει να συναντηθεί με τις δυνάμεις και τους αγωνιστές που θα απελευθερώσει τόσο η δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ όσο και ο αδιέξοδος σεχταρισμός της ηγεσίας του ΚΚΕ. Σε αυτό το πλαίσιο μπορούν και πρέπει να αξιοποιηθούν:

- οι κινητοποιήσεις ενάντια στη νέα συμφωνία και τη μνημονιακή στροφή της κυβέρνησης που πρέπει να γίνουν κοινή υπόθεση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, της αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ και άλλων ριζοσπαστικών τάσεων.
- η Κίνηση για τη διαγραφή του Χρέους ως πανελλαδική ενωτική πρωτοβουλία πάνω στο πιο κρίσιμο άμεσο ζήτημα για το λαϊκό κίνημα.
- το αντι-ΕΕ Φόρουμ στις 26-28 Ιούνη ως αφετηρία ενωτικής καμπάνιας για την άμεση έξοδο της Ελλάδας από ευρώ και την ανυπακοή στις συνθήκες της ΕΕ

Χρειαζόμαστε, όμως, και μια άλλη κομμουνιστική Αριστερά. Χρειαζόμαστε μια πραγματική επανίδρυση της κομμουνιστικής αναφοράς, γιατί μόνο αυτή μπορεί να αποτελέσει την αναγκαία πολιτική και προγραμματική ραχοκοκαλιά του μετώπου της Αριστεράς του άλλου δρόμου. Χρειαζόμαστε να πειραματιστούμε με νέες συσπειρώσεις, σχήματα και οργανώσεις που με επίγνωση της μεταβατικότητάς τους να στηρίζονται:

- στο μαχόμενο μαρξισμό και στη διαρκή επαναστατική ανανέωσή του, στη κριτική οικειοποίηση και προχώρημα της λενινιστικής τομής, στην αναμέτρηση με τα ερωτήματα της ηγεμονίας, του ιστορικού μπλοκ, της πολιτιστικής επανάστασης, της νέας πρακτικής της πολιτικής.
- στην επιμονή στον επαναστατικό δρόμο, την ανάγκη μιας διαδικασίας σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, την αναμέτρηση με τα ερωτήματα μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής για την εξουσία και την ηγεμονία, το βήμα του μεταβατικού προγράμματος με βάση την εμπειρία, τους αγώνες και τη συλλογική επινοητικότητα των λαϊκών μαζών.
- στην υπεράσπιση της ιστορίας των αγώνων του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, αλλά και την αυτοκριτική αναμέτρηση με τους λόγους της ήττας, αυταρχικής και εκμεταλλευτικής μετάλλαξης και τελικά κατάρρευσης των πρώτων «αλμάτων στον ουρανό».
- στο σύγχρονο αντιιμπεριαλισμό, με έμφαση στην άνιση ανάπτυξη των αντιθέσεων στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, στη διαμόρφωση «αδύναμων κρίκων», στη σημασία των στόχων εθνικής ανεξαρτησίας ως πλευρά ενός ταξικού σχεδίου των δυνάμεων της εργασίας.
- στη γραμμή μαζών και πλειοψηφική απεύθυνση, με εργατικό και λαϊκό προσανατολισμό, συστηματική δουλειά στο μαζικό κίνημα, κοινωνική γείωση και εκπροσώπηση, συνδυασμό της κεντρικότητας της εργατικής δουλειάς, με τη δουλειά στη νεολαία, τη γειτονιά και τα οικολογικά κινήματα, την αντιφασιστική πάλη, την πάλη ενάντια στο σεξισμό και την πατριαρχία.
- στη δημοκρατική λειτουργία και νέα συντροφικότητα, με έμφαση στο σπάσιμο ιεραρχιών και διαχωρισμών, με ζωντανή μορφωτική λειτουργία και διαρκή πειραματισμό.

Η Αριστερά της ανατροπής δεν μπορεί παρά να είναι η Αριστερά που θα δείξει ότι μπορεί να μαθαίνει και να αλλάζει τον εαυτό της πρώτα και κύρια. Παραδεχόμενοι τα λάθη μας. Με εμπιστοσύνη στο λαό και επιμονή στη στρατηγική της ρήξης. Με τόλμη και αμφισβήτηση απέναντι σε συνήθειες, πρακτικές, κουλτούρες που μας εγκλωβίζουν. Με νέες σκέψεις, νέες πρακτικές, νέα σχήματα, νέα μέτωπα. Η επαναστατική πολιτική είναι πάντα πορεία σε αχατογράφητες θάλασσες και όχι σε πατημένα μονοπάτια...

Οι προλεταριακές επαναστάσεις, όπως οι επαναστάσεις του 19ου αιώνα, κάνουν αδιάκοπη κριτική στον ίδιο τον εαυτό τους, διακόπτουν κάθε τόσο την ίδια τους την πορεία, ξαναγυρίζουν σε κείνο που φαίνεται ότι έχει πραγματοποιηθεί για να το ξαναρχίσουν από την αρχή, περιγελάνε με ωμή ακρίβεια τις μισοτελειωμένες δουλειές, τις αδυναμίες και τις ελλειψότητες των πρώτων τους προσπαθειών, φαίνονται να ξαπλώνουν χάμου τον αντίπαλό τους μόνο και μόνο για να του δώσουν την ευκαιρία ν' αντλήσει καινούριες δυνάμεις από τη γη και να ορθωθεί πάλι πιο γιγάντιος μπροστά τους, οπισθοχωρούν συνεχώς μπροστά στην ακαθόριστη απεραντοσύνη των σκοπών τους, ώσπου να δημιουργηθεί η κατάσταση που κάνει αδύνατο κάθε ξαναγύρισμα και όπου οι ίδιες οι περιστάσεις φωνάζουν:

«Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα!

Εδώ είναι το ρόδο, εδώ χόρεψε!»

(Κ. Μαρξ, 18η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη)

